

han her i det foreliggende Lovforslag kun ønsker, at den ene Art Tillæg skal fradrages. Det er en Modsigelse, som jeg gerne ønskede Forklaring over. Jeg tror ikke, at den højtærede Minister kan komme bort fra, at i den gældende Lov har han Ret til og Forpligtelse til, naar der skal gøres Godtgørelse ved Ophævelse af en Forsikring, at fradrage alle 3 Tillæg, medens han i det Forslag, her foreligger, kun ønsker Ret til at fradrage det ene Tillæg. Hvis det ikke er Modsigelse, ved jeg overhovedet ikke, hvad Modsigelse er..

Finansministeren (Estrup): Jeg skal dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at naar han udtalte med stor Bestemthed, at naar de private Anstalter kunde paataage sig bestemte Forpligtelser med Hensyn til Udbetaling af Bonus, kunde Statsanstalten ogsaa gøre det, saa er der en meget stor Forskel paa Statsanstalten og de private Anstalter, og det er den, at de private Anstalter uden videre kunne forandre deres Tariffer, naar de ville, medens Statsanstalten maa have en Lov. Jeg har ikke den fjerneste Tvivl om, at dersom denne Anstalt havde været privat, saa havde denne Forandring i Tarifferne for Køb af Livrenter allerede været gennemført for længe siden. Dernæst vil jeg erindre om, at Staten er Garant for den samlede Anstalt, altsaa for alle de forskellige Arter af Forsikringer, som gaa ind under den, og at, hvor meget man end kan sige om, at det er i allerhøjeste Grad ubilligt, at de Forsikringsgrupper, der give Overskud, skulle undvære Bonus, fordi en anden Forsikringsgruppe taber, saa tror jeg dog ikke, det kan benægtes, at lige over Staten som Garant maa alle Forsikringsgrupper betragtes som en Helhed. Staten kan virkelig ikke inklude sig paa at fyldestgøre saadanne Billighedshensyn lige over for en eller to Grupper, paa samme Tid som Forsikringen i den tredje Gruppe giver betydelig Tilhætning. Staten maa betragte Anstalten som et hele, og kan altsaa ikke skelne mellem og ikke tage Billighedshensyn til en enkelt Gruppe. Staten maa sige som saa: Enten maa den Rilde til Tab for Livrenteanstalten, som nu er til Stede, afvikles, eller ogsaa kan Staten ikke vedblive at udbetale Bonus til de andre Grupper. Jeg tror ikke, det kan benægtes, at der er en saadan sikker og uomtvistelig Forbindelse mellem de 2 Spørgsmaal, Uddeling af Bonus og Forandring af Tarifferne for Livrenterne, saa at det ikke er nogen vilkaarlig Forbindelse, jeg har sat dem i med hinanden. Det ærede Medlem vendte tilbage til sin

første Paastand om, at man overhovedet ikke behøvede at søge en saadan Hjemmel som den, der her er Tale om. Det ærede Medlem har ikke Ret deri, men jeg gentager, at en Medgørelse om hele dette Spørgsmaal og den rette Forstaelse af de første 3 Linier i andet Stykke af § 10 ligger langt ud over, hvad der kan falde ind under denne Forhandling, og jeg gentager, at det jo netop er Spørgsmaalet om den rette Forstaelse heraf, der er afgjort ved Domstolene og afgjort derhen, at det ærede Medlems Indstaelse derimod ikke er berettiget. Det ærede Medlem kan umulig heller have overset, at disse Opgørelser, baade den vedkommende udrædendes Tilgodehavende og hans resterende Gæld til Anstalten, beregnes efter de i Forsikringsdokumentet nævnte Summer og Vilkaar.

Korsgaard: Den højtærede Minister argumenterede til Forbæl for sin Anstalt saadan, at der var en nødvendig Forbindelse mellem Tarifferne og Bonus, hvad der er en Selvfølge, og saa gjorde den højtærede Finansminister opmærksom paa, at de private Forsikringsanstalter vilde meget hurtigt have forandret deres Tariffer, hvis det viste sig, at de paa Grundlag af de bestaaende Tariffer ikke kunde give Bonus, men at Statsanstalten her ikke kunde forandre sine Tariffer uden ved Lov. Den eneste Slutning, som det forekommer mig, at man kan drage deraf, er, at den højtærede Finansminister ikke har været hurtig nok i Bendingen til at foreslaa en Lov om Forandring af Tarifferne, saaledes at han, paa Grundlag af Tarifferne, er i Stand til at lave og give Bonus efter ganske bestemte Regler. Med Hensyn til den Modsigelse, jeg har gjort opmærksom paa, og som jo uimodstaelig findes mellem den bestaaende Lovs § 10 og det foreliggende Forslags § 2, have vi jo nu hørt den højtærede Finansminister erkende, at dette Spørgsmaal ser han sig ikke i Stand til at rede ud for os. Jeg havde ønsket, at vi kunde saa Klarhed over, hvorledes disse to nævnte Paragraffer kunne bestaa ved Siden af hinanden, og jeg beklager, at vi ikke fra en saa kompetent Side, som den højtærede Finansminister maa være i den Sag, have kunnet saa Klarhed over dette meget tvivlsomme Forhold.

Bransen: Ja, den højtærede Minister har et Par Gange antydet, at denne Sag omhandlede saa vigtige Forhold og saa komplicerede Sager, at de egenlig ikke egnede sig til Drøftelse i Rigsdagsalen, og jeg maa give ham ganske Ret deri. Jeg